

Като напълни кошничката си съ хубави цвѣта, тя тръгнѣ да си отива, за да ги продаде. Като повървѣ малко, тя настигнѣ двѣ момиченца и видѣ една коза, която сладко си пасеше. Двѣтѣ момиченца бѣхж весели, защото главитѣ имъ сж покрити съ хубави капелки, тѣлото имъ облѣчено въ чисти топли дрѣхи, съ шарени коланчета прѣзъ кръста, а краката имъ обути въ меки чорапи и топли обуца. Тя не си вдигаше даже очитѣ да ги погледне, защото мислене другадѣ. „Какво да купѣ на мама“?—се питаше тя.

—Ай, какви хубави цвѣта!—извика едното отъ двѣтѣ момиченца.

—Наистина какичко! Продавашъ ли тѣзи цвѣта момиченце?

При тѣзи думи тя се стрѣснѣ и погледнѣ на двѣтѣ сестриченца. Като ги изгледа отъ главата до краката нажалено, тя имъ отговори:

—Продавамъ ги.

Но тя не имъ завиждаше че бѣхж честити. Едно искаше — да оздравѣ болната ѣ майчица. Съ нетърпѣние очакваше, веднѣжъ да продаде цвѣтията и тишишкомъ да отиде при майка си. При неѣ искаше да бѣде тя.

Толкозъ много се бѣше замислила за майка си и за подарѣка, който мислѣше да купи съ паритѣ на цвѣтията, щото не съгледа прѣдъ себѣ си козата, която нахапа нѣколко хубави цвѣта. Тя извика и скочи отъ мѣстото си. Оплашихж се сжщо и младитѣ купувачки. Едва, заедно съ тѣхъ, сполучи да изгони проклѣтата коза. Очитѣ ѣ отивахж като гледаше, какъ сладко, сладко глѣташе козата най-скжнитѣ ѣ цвѣта. Злочестото момиченце заплака съ високъ гласъ. То спомни за майка си и за подарѣка, ами цвѣтията?! Това което щѣше да съжави умирающата ѣ майка, сега козата го фде. Проклѣтата коза! Тя не знае що е милость, скрѣбъ и бѣдность.

Двѣтѣ момиченца се нажелихж много, бържѣ отидохж у дома си и справихж всичко на майка си. Тѣ